



MATT HAIG

ΟΙ ΓΗΙΝΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Σπίτι είναι εκεί που βρίσκεται
η καρδιά σου



Υποψήφιο για το βραβείο **Edgar** καλύτερου μυθιστορήματος 2014

Μόλις σκέφτηκα μια νέα θεωρία περί αιωνιότητας.

–Άλμπερτ Αϊνστάιν

Πρόλογος ***(Μια παράλογη ελπίδα σε πείσμα*** ***των συντριπτικών δυσκολιών)***

Γνωρίζω πως ορισμένοι από σας που διαβάζετε αυτό το κείμενο είστε πεπεισμένοι ότι οι γήινοι αποτελούν μύθο, όμως βρίσκομαι εδώ για να δηλώσω πως όντως υφίστανται. Για όσους το αγνοούν, οι γήινοι είναι υπαρκτές δίποδες μορφές ζωής μέσης ευφυΐας, που διάγουν έναν σε μεγάλο βαθμό παραπλανημένο βίο, σε έναν μικρό, κατακλυσμένο από νερό πλανήτη, σε μια ιδιαίτερα μοναχική γωνιά του σύμπαντος.

Για τους υπόλοιπους από σας, όπως και για όσους με έστειλαν εκεί, οι γήινοι είναι από πολλές απόψεις όσο αλλόκοτοι θα ανέμενε κανείς να είναι. Το βέβαιο είναι πως με την πρώτη ματιά θα νιώθατε αποστροφή για την εξωτερική τους εμφάνιση.

Τα πρόσωπά τους και μόνο έχουν ένα σωρό αποκρουστικά χαρακτηριστικά. Μια προεξέχουσα μύτη στη μέση, λεπτά χείλη, πρωτόγονα εξωτερικά ακουστικά όργανα, γνωστά ως «αυτιά», μικροσκοπικά μάτια και ένα ζευγάρι παντελώς ανούσια φρύδια. Όλα αυτά απαιτούν πολύ χρόνο προκειμένου να γίνουν κατανοητά και αποδεκτά.

Επιπλέον, η συμπεριφορά και οι κοινωνικές τους συνήθειες φαντάζουν αρχικά ως ένα δυσεπίλυτο αίνιγμα. Το περιεχόμενο των συζητήσεών τους σπάνια αντιστοιχεί σε όσα πραγματικά θέλουν να πουν, ενώ είναι αμφίβολο αν θα καταφέρνατε να κατανοήσετε έστω και ελάχιστα την ντροπή που τους προκαλεί το σώμα τους και τον ενδυματολογικό τους κώ-

δικα ακόμα και αν έγγραφα ενενήντα επτά βιβλία για τα συγκεκριμένα ζητήματα.

Α, και δεν πρέπει να ξεχνάμε Όσα Κάνουν Για Να Νιώσουν Ευτυχισμένοι Καταλήγοντας Να Αισθάνονται Ακόμα Πιο Δυστυχισμένοι. Η λίστα είναι ατελείωτη. Μεταξύ άλλων περιλαμβάνει: ψώνια, τηλεθέαση, εύρεση καλύτερης εργασίας, εύρεση μεγαλύτερης κατοικίας, συγγραφή ενός ημι-αυτοβιογραφικού μυθιστορήματος, μόρφωση των παιδιών, προσπάθεια ώστε το δέρμα τους να δείχνει λιγότερο γερασμένο, καθώς και μια ασαφής επιθυμία να πιστέψουν πως όλα αυτά ίσως έχουν κάποιο νόημα.

Ναι, όλα αυτά είναι πολύ διασκεδαστικά, αλλά και οδυνηρά κατά κάποιον τρόπο. Όμως, ενώ ήμουν στη Γη, ανακάλυψα τη γήινη ποίηση. Μία από τις ποιήτριες, η καλύτερη (ονόματι Έμιλι Ντίκινσον), είπε το εξής: «Η πιθανότητα είναι το σπίτι μου.» Προτείνω, λοιπόν, να κάνουμε μια χάρη στους εαυτούς μας και να τη μιμηθούμε. Να προσπαθήσουμε να είμαστε ανοιχτόμυαλοι στον ύψιστο βαθμό, αφού για να κατανοήσετε όσα θα διαβάσετε στη συνέχεια χρειάζεται να παραμερίσετε τις όποιες προκαταλήψεις.

Και ας αναλογιστούμε το εξής: τι γίνεται στην περίπτωση που όντως υπάρχει νόημα στη ζωή των γήινων; Τι γίνεται επίσης στην περίπτωση που –κάντε μου τη χάρη– η ζωή στη Γη δεν εμπνέει μόνο φόβο και διάθεση γελοιοποίησης αλλά αξίζει πραγματικά; Τι κάνουμε τότε;

Ορισμένοι από εσάς ίσως γνωρίζετε τι έχω κάνει ως τώρα, κανένας όμως δεν ξέρει τον λόγο. Αυτό το τεκμήριο, αυτός ο οδηγός, αυτή η αναφορά –χαρακτηρίστε το όπως θέλετε– ξεκαθαρίζει τα πάντα. Σας ζητώ να διαβάσετε το βιβλίο χωρίς παρωπίδες και να αποφασίσετε μόνοι σας για την πραγματική αξία της γήινης ζωής.

Ειρήνη υμίν.

ΜΕΡΟΣ Ι

Έχω τη δύναμη στο χέρι μου

Ο άντρας που δεν ήμουν

Τι σημαίνει αυτό;

Έτοιμοι;

Καλώς. Βαθιά εισπνοή. Θα σας πω.

Το βιβλίο, αυτό το συγκεκριμένο βιβλίο, διαδραματίζεται ακριβώς εδώ, στη Γη. Αφορά το νόημα της ζωής, αλλά και τίποτε απολύτως. Αφορά όλα όσα απαιτούνται για να σκοτώσεις κάποιον, αλλά και για να τον σώσεις. Αφορά την αγάπη και τους νεκρούς ποιητές και το φιστικοβούτυρο με ολόκληρη φιστίκια. Αφορά την ύλη και την αντιύλη, το παν και το τίποτα, την ελπίδα και το μίσος. Αφορά μια σαρανταενάχρονη ιστορικό ονόματι Ίζομπελ, τον δεκαπεντάχρονο γιο της τον Γκάλιβερ και τον ευφυέστερο μαθηματικό στον κόσμο. Με δυο λόγια, αφορά το πώς γίνεσαι γήινος.

Επιτρέψτε μου όμως να δηλώσω το προφανές. Δεν ήμουν ένας απ' αυτούς. Εκείνο το πρώτο βράδυ, στο κρύο, στο σκοτάδι και στον αέρα, δεν ήμουν ούτε κατά διάνοια. Προτού διαβάσω το *Cosmopolitan*, στο βενζινάδικο, δεν είχα αντικρίσει καν τον γραπτό τους λόγο. Καταλαβαίνω ότι κάτι ανάλογο ίσως ισχύει και στην περίπτωση σας. Προκειμένου να πάρετε μια ιδέα για τον τρόπο που οι γήινοι καταναλώνουν ιστορίες, έφτιαξα το συγκεκριμένο βιβλίο όπως ακριβώς και ένας γήινος. Οι λέξεις που χρησιμοποιώ είναι γήινες, γραμμένες με γήινη γραμματοσειρά, τοποθετημένες διαδοχικά σύμφωνα με το γήινο ύφος. Με την ικανότητά σας να μεταφράζετε σχεδόν αστραπιαία τις πλέον εξωτικές και πρωτόγονες γλωσσικές

μορφές, πιστεύω ότι δεν θα αντιμετωπίσετε προβλήματα στην κατανόηση.

Λοιπόν, για να επανέλθω, δεν ήμουν ο καθηγητής Άντριου Μάρτιν. Ήμουν ένας από σας.

Ο καθηγητής Άντριου Μάρτιν δεν ήταν παρά ένας ρόλος. Μια μεταμφέιση. Κάποιος που έπρεπε να γίνω προκειμένου να ολοκληρώσω την αποστολή. Αποστολή που άρχισε με την απαγωγή και τον θάνατό του. (Κατανοώ ότι προσδίδει έναν ζοφερό τόνο στην αφήγηση, γι' αυτό και υπόσχομαι να μην αναφερθώ ξανά σε θάνατο, τουλάχιστον σε αυτή τη σελίδα.)

Το θέμα είναι ότι δεν ήμουν ο σαραντατριάχρονος μαθηματικός –σύζυγος, πατέρας– που δίδασκε στο Πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ και είχε αφιερώσει τα τελευταία οχτώ χρόνια της ζωής του στην επίλυση ενός μαθηματικού προβλήματος που ως τότε είχε αποδειχτεί ανεπίλυτο.

Πριν από την άφιξη στη Γη δεν είχα μετρίως καστανά μαλλιά με φυσική χωρίστρα στο πλάι. Ούτε και είχα άποψη για τους *Πλανήτες* του Χολστ ή για το δεύτερο άλμπουμ των Talking Heads, καθώς διαφωνούσα με την έννοια της μουσικής. Ή, τέλος πάντων, δεν ήμουν υποχρεωμένος να έχω. Και πώς ήταν δυνατόν να πιστεύω ότι το αυστραλέζικο κρασί ήταν εξ ορισμού κατώτερο από αυτά άλλων περιοχών του πλανήτη όταν το μόνο που είχα πει ως τότε ήταν υγρό άζωτο;

Ως εκπρόσωπος ενός μετα-συζυγικού είδους, περιττό να πω ότι δεν ήμουν ο αμελής σύζυγος που είχε βάλει στο μάτι κάποια από τις φοιτήτριές του, ούτε έβγαζα βόλτα το εγγλέζικο σπρίνγκερ σπάνιελ μου –ένα είδος μαλλιαρής κατοικίδιας θεότητας γνωστής κατά τα άλλα ως «σκύλος»– επειδή έψαχνα αφορμή για να ξεπορτίσω. Δεν είχα γράψει βιβλία με θέμα τα μαθηματικά, ούτε είχα επιμείνει να χρησιμοποιούν οι εκδότες μου μια φωτογραφία μου δεκαπέντε σχεδόν χρόνια παλιότερη.

Όχι, δεν ήμουν εγώ εκείνος ο άντρας.

Δεν αισθανόμουν το παραμικρό για εκείνον τον άντρα. Και όμως ήταν αληθινός, όπως εσείς κι εγώ, ένα υπαρκτό μαστοφόρο έμβιο ον, ένα διπλοειδές, ευκαρυωτικό, πρωτεύον θηλαστικό το οποίο πέντε λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα καθόταν στο γραφείο του, κοιτούσε την οθόνη του υπολογιστή και έπινε καφέ σκέτο (μην ανησυχείτε, θα περιγράψω αργότερα τι σημαίνει καφές, όπως και τις περιπέτειες στις οποίες μπήκα εξαιτίας του). Μια μορφή ζωής που ίσως και να πετάχτηκε απ' την καρέκλα του τη στιγμή της επαναστατικής ανακάλυψης, ίσως πάλι και όχι, όταν ο εγκέφαλός του έφτασε στο σημείο που κανείς άλλος γήινος δεν είχε προσεγγίσει πριν, στις παρυφές της γνώσης.

Μόνο και μόνο για να τον απαγάγουν λίγο μετά την ανακάλυψη οι Διαχειριστές. Οι εργοδότες μου. Τον συνάντησα μάλιστα, για μία απειροελάχιστη στιγμή. Αρκετή ώστε να πραγματοποιηθεί η –οποσδήποτε ημιτελής– αντιγραφή. Η οποία ολοκληρώθηκε από σωματική άποψη, όχι όμως και από διανοητική. Βλέπετε, μπορούμε να κλωνοποιήσουμε τον εγκέφαλο των γήινων, όχι όμως και όσα περιέχει, τα περισσότερα απ' αυτά τουλάχιστον, με αποτέλεσμα να πρέπει να μάθω πολλά πράγματα μόνος μου. Ήμουν ένα σαραντατριάχρονο νεογέννητο στον πλανήτη Γη. Αργότερα θα μου δημιουργούσε πρόβλημα το γεγονός ότι δεν τον γνώρισα *όπως έπρεπε*, αφού κάτι τέτοιο θα ήταν εξαιρετικά χρήσιμο. Για παράδειγμα, θα μπορούσε να με είχε ενημερώσει για τη Μάγκι. (Ω, μακάρι να με είχε ενημερώσει για τη Μάγκι!)

Ωστόσο, όσες γνώσεις και αν αποκτούσα, δεν υπήρχε περίπτωση να αλλάξουν τον ξεκάθαρο στόχο μου, αυτόν της αναχαίτισης της προόδου. Γι' αυτό άλλωστε βρισκόμουν εκεί. Για να καταστρέψω τα στοιχεία της επαναστατικής ανακάλυψης που είχε πραγματοποιήσει ο καθηγητής Άντριου Μάρτιν.

Στοιχεία που δεν εντοπίζονταν μόνο σε υπολογιστές, αλλά και σε ζωντανά γήινα όντα.

Από πού ν' αρχίσουμε, λοιπόν;

Υποθέτω ότι η επιλογή είναι μία. Θα πρέπει ν' αρχίσουμε από τη στιγμή που με χτύπησε το αυτοκίνητο.

Αποκομμένα ουσιαστικά και άλλες πρώιμες δοκιμασίες ενός σπουδαστή ξένων γλωσσών

Ναι, όπως είπα, θα πρέπει ν' αρχίσουμε από τη στιγμή που με χτύπησε το αυτοκίνητο.

Πραγματικά, δεν γίνεται αλλιώς. Κι αυτό επειδή για αρκετό διάστημα πριν δεν υπήρχε τίποτα. Δεν υπήρχε τίποτα, τίποτα, τίποτα, κι έπειτα...

Κάτι.

Εγώ να στέκομαι εκεί, στον «δρόμο».

Μόλις βρέθηκα εκεί, είχα διάφορες άμεσες αντιδράσεις. Πρώτον, τι γινόταν με τον καιρό; Δεν ήμουν συνηθισμένος να απασχολώ το μυαλό μου με τις καιρικές συνθήκες. Όμως μιλάμε για την Αγγλία, ένα μέρος της Γης όπου η ενασχόληση με τις καιρικές συνθήκες αποτελούσε τη βασική δραστηριότητα. Δι-καίως. Δεύτερον, πού ήταν ο υπολογιστής; Υποτίθεται ότι έ-πρεπε να υπάρχει ένας υπολογιστής. Όχι ότι γνώριζα πώς θα ήταν ο υπολογιστής του καθηγητή Μάρτιν. Ίσως έμοιαζε με δρόμο. Τρίτον, τι ήταν εκείνη η φασαρία; Κάτι σαν πνιχτός βρυχηθμός. Και τέταρτον: ήταν νύχτα. Ως σπιτόγατος, δεν ή-μουν ιδιαίτερα εξοικειωμένος με τη νύχτα. Ακόμα κι αν ήμουν όμως, η συγκεκριμένη νύχτα διέφερε. Δεν είχα βιώσει ξανά κά-τι τέτοιο. Ήταν νύχτα στο τετράγωνο του τετραγώνου. Ούτε καν νύχτα στον κύβο. Ένας ουρανός από απροσπέλαστο σκο-τάδι, χωρίς άστρα ή σελήνη. Πού ήταν οι ήλιοι; Άραγε υπήρχαν ήλιοι; Κρίνοντας από το κρύο, ίσως και να μην υπήρχαν. Το κρύο ήταν σοκαριστικό. Το ψύχος έκανε τα πνευμόνια μου να

πονάνε, και ο τραχύς άνεμος που μαστίγωνε το δέρμα μου με έκανε να τρέμω. Αναρωτήθηκα αν οι γήινοι έβγαιναν ποτέ έξω. Αν το έκαναν, ήταν για δέσιμο.

Αρχικά δυσκολεύομαι να αναπνεύσω. Και αυτό με ανησύχησε. Μην ξεχνάμε ότι η αναπνοή αποτελεί μία από τις σημαντικότερες ανάγκες των γήινων. Στο τέλος πάντως πήρα το κολάι.

Για ν' ακολουθήσει μια άλλη ανησυχία. Άρχισα να συνειδητοποιώ όλο και πιο ξεκάθαρα ότι δεν ήμουν εκεί που κανονικά θα έπρεπε να είμαι. Υποτίθεται ότι θα έπαιρνα τη θέση του. Υποτίθεται ότι θα βρισκόμουν σε ένα γραφείο, όμως εδώ δεν ήταν γραφείο. Το ήξερα, ακόμα και τότε. Εκτός και αν το γραφείο του περιλάμβανε έναν ολόκληρο ουρανό, μαζί με τα σκοτεινά, πυκνά σύννεφα και την εξαφανισμένη σελήνη.

Μου πήρε λίγη ώρα –μάλλον, υπερβολικά πολλή– να συνειδητοποιήσω την κατάσταση. Εκείνη τη στιγμή δεν γνώριζα τι σημαίνει δρόμος, τώρα όμως μπορώ να σας πω ότι δρόμος είναι κάτι που συνδέει σημεία αναχώρησης και σημεία άφιξης. Έχει σημασία. Βλέπετε, στη Γη δεν μπορείς να μετακινηθείς ακαριαία από το ένα μέρος στο άλλο. Δεν υπάρχει ακόμα η τεχνολογία. Ούτε κατά διάνοια. Όχι. Στη Γη περνάς μεγάλα διαστήματα κινούμενος μεταξύ δύο σημείων, άσχετα αν πρόκειται για δρόμους, σιδηροδρομικές τροχιές, καριέρες ή σχέσεις.

Ο συγκεκριμένος δρόμος ήταν ένας αυτοκινητόδρομος ταχείας κυκλοφορίας. Πρόκειται για την πλέον εξελιγμένη μορφή δρόμου, κάτι που, όπως και στις περισσότερες μορφές γήινης εξέλιξης, σήμαινε ότι οι πιθανότητες θανάτου λόγω ατυχήματος ήταν σημαντικά αυξημένες. Τα γυμνά μου πόδια πατούσαν σε κάτι που ονομάζεται ασφαλτος, νιώθοντας την αλλόκοτη και τραχιά υφή της. Κοίταξα το αριστερό μου χέρι. Έμοιαζε υπερβολικά χοντροκομμένο και ανοίκειο, παρ' όλ' αυτά συγκράτησα τα γέλια μου καθώς συνειδητοποίησα ότι αποτελούσε μέρος του εαυτού μου. Ήμουν παντελώς άγνωστος στον

ίδιο μου τον εαυτό. Α, παρεμπιπτόντως, και ο πνιχτός βρυχηθμός εξακολουθούσε, μόνο που δεν ήταν πια πνιχτός.

Εκείνη τη στιγμή αντιλήφθηκα κάτι να με προσεγγίζει με αξιοσημείωτη ταχύτητα.

Φώτα.

Λευκά, δυνατά και χαμηλά: θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι τα λαμπερά μάτια ενός ταχύτατα κινούμενου σαρώθρου με ασημένια ράχη, το οποίο εκείνη τη στιγμή ούρλιαζε. Προσπαθούσε να κόψει ταχύτητα και να ελιχθεί.

Δεν είχα χρόνο να βγω από την πορεία του. Νωρίτερα θα είχα, όχι όμως εκείνη τη στιγμή. Είχα καθυστερήσει.

Γι' αυτό και με χτύπησε με τεράστια, συντριπτική δύναμη. Μια δύναμη που με σήκωσε από το έδαφος και μ' έκανε να πετάξω. Όχι πραγματικά, αφού οι γήινοι δεν μπορούν να πετάξουν όσο και αν ανεμίζουν τα άκρα τους. Η μόνη πραγματικότητα ήταν ο πόνος τον οποίο αισθάνθηκα μέχρι να ξαναπέσω, για να επιστρέψω αμέσως μετά στο τίποτα.

Τίποτα και τίποτα και...

Κάτι.

Ένας άντρας που φορούσε ρούχα στεκόταν από πάνω μου. Η εγγύτητα του προσώπου του με προβλημάτισε.

Όχι. Ήταν κάτι περισσότερο από προβληματισμός.

Αποστροφή, τρόμος. Δεν είχα ξαναδεί κάτι παρόμοιο. Το πρόσωπο έμοιαζε τόσο ξένο, γεμάτο ακατανόητα ανοίγματα και προεξοχές. Ιδιαίτερα με ανησύχησε η μύτη. Στα αθώα μάτια μου, φαινόταν να υπάρχει κάτι άλλο μέσα του που προσπαθούσε να ελευθερωθεί. Χαμήλωσα το βλέμμα. Πρόσεξα τα ρούχα του. Φορούσε κάποια πράγματα που αργότερα θα συνειδητοποιούσα ότι ήταν πουκάμισο και γραβάτα, παντελόνι και παπούτσια. Ότι ακριβώς έπρεπε να φοράει, κι όμως έμοιαζαν τόσο εξωτικά, που δεν ήξερα αν έπρεπε να γελάσω ή να ουρλιάξω. Κοιτούσε τα τραύματά μου. Ή μάλλον τα αναζητούσε.

Τσέκαρα το αριστερό μου χέρι. Παρέμενε ανέγγιχτο. Το αυτοκίνητο είχε συγκρουστεί πρώτα με τα πόδια μου και στη συνέχεια με τον κορμό μου, αλλά το χέρι μου ήταν μια χαρά.

«Δεν το πιστεύω», είπε σιγανά, σαν να επρόκειτο για μυστικό.

Όμως οι λέξεις δεν έβγαζαν νόημα για μένα.

Με κοίταξε καταπρόσωπο και ύψωσε τον τόνο της φωνής, προσπαθώντας να ανταγωνιστεί το βουητό από τα αυτοκίνητα. «Τι γυρεύεις εδώ πέρα;»

Για άλλη μια φορά, δεν καταλάβαινα τίποτα. Ήταν μόνο ένα στόμα που ανοιγόκλεινε, βγάζοντας ήχους.

Καταλάβαινα ότι η γλώσσα ήταν απλή, χρειαζόταν όμως ν' ακούσω τουλάχιστον εκατό λέξεις της νέας γλώσσας για να καταφέρω να συνθέσω πλήρως το γραμματικό της παζλ. Ελπίζω να μη με κατακρίνετε. Ξέρω ότι ορισμένοι από σας χρειάζεστε καμιά δεκαριά λέξεις μόνο, ή έστω μία αναφορική ονομαστική πρόταση. Όμως εγώ δεν ήμουν ποτέ καλός στις γλώσσες. Ίσως εξαιτίας της αποστροφής μου στα ταξίδια. Οφείλω να το επαναλάβω: δεν επιθυμούσα να σταλώ εδώ. Κάποιος έπρεπε να κάνει τη δουλειά, και έπειτα από τη βλάσφημη ομιλία μου στο Μουσείο Δευτεροβάθμιων Εξισώσεων και το αποκαλούμενο έγκλημά μου κατά της καθαρότητας των μαθηματικών, οι Διαχειριστές το θεώρησαν ως την κατάλληλη τιμωρία. Γνώριζαν ότι επρόκειτο για δουλειά που κανένα συνετό άτομο δεν θα επέλεγε και, παρόλο που η αποστολή μου ήταν σημαντική, ήξεραν ότι εγώ (όπως κι εσείς) ανήκα στο πλέον εξελιγμένο είδος του γνωστού σύμπαντος, άρα μπορούσα να τη φέρω σε πέρας.

«Κάπου σε ξέρω. Το πρόσωπό σου μου είναι γνωστό. Ποιος είσαι;»

Ένωθα κουρασμένος. Να το βασικό πρόβλημα της τηλεμεταφοράς, της μετάλλαξης ύλης και της βιο-διάταξης. Σε εξα-

ντλεί. Και παρόλο που κάποια στιγμή επανέρχεσαι, το τίμημα είναι πάντοτε η απώλεια ενέργειας.

Βυθίστηκα στο σκοτάδι και απόλαυσα όνειρα χρωματισμένα σε τόνους βιολετί και λουλακί, με σπιτική μυρωδιά. Ονειρεύτηκα ραγισμένα αυγά και πρώτους αριθμούς και διαρκώς μεταβαλλόμενους ορίζοντες.

Και μετά ξύπνησα.

Ήμουν στο εσωτερικό ενός περιέργου οχήματος, δεμένος σε ένα πρωτόγονο μηχάνημα μέτρησης καρδιακών παλμών. Δυο γήινοι, ένας άντρας και μια γυναίκα (η εμφάνιση της γυναίκας επιβεβαίωσε τους χειρότερους φόβους μου· στο συγκεκριμένο είδος, η ασχήμια δεν κάνει διακρίσεις στα φύλα), ήταν ντυμένοι στα πράσινα. Έμοιαζαν να με ρωτάνε κάτι, μάλλον αναστατωμένοι. Ίσως επειδή χρησιμοποιούσα τα νέα άνω μέλη μου για να αφαιρέσω από πάνω μου τον άτσαλα σχεδιασμένο ηλεκτροκαρδιογράφο. Δοκίμασαν να με συγκρατήσουν, όμως δεν φάνηκαν να κατανοούν ιδιαίτερα τις μαθηματικές παραμέτρους, και έτσι κατάφερα με σχετική ευκολία να αφήσω τους δύο πρασινοντυμένους γήινους στο δάπεδο, να σπαρταράνε από τον πόνο.

Σηκώθηκα στα πόδια μου, προσέχοντας πόση βαρύτητα υπήρχε σε αυτό τον πλανήτη τη στιγμή που ο οδηγός στρεφόταν και μου έθετε ένα ερώτημα ακόμα πιο πιεστικό. Το όχημα προχωρούσε με ταχύτητα, ενώ τα παλλόμενα ηχητικά κύματα μιας σειρήνας μού αποσπούσαν αναμφισβήτητα την προσοχή· παρ' όλ' αυτά, άνοιξα την πόρτα και πήδηξα προς τη μαλακή βλάστηση στο πλάι του δρόμου. Το σώμα μου κύλησε. Κρύφτηκα. Κατόπιν, όταν μπορούσα πια να εμφανιστώ με ασφάλεια, σηκώθηκα όρθιος. Συγκριτικά με το γήινο χέρι, το πόδι δεν δημιουργεί ιδιαίτερα προβλήματα, αν εξαιρέσουμε τα δάχτυλα.

Έμεινα στη θέση μου για λίγο, παρατηρώντας όλα εκείνα τα αλλόκοτα αυτοκίνητα, καθηλωμένα στο έδαφος, που λειτουργούσαν προφανώς με ορυκτά καύσιμα· το καθένα έκανε

περισσότερη φασαρία απ' όση η ενεργοποίηση μιας γεννήτρι-
ας πολυγώνων. Και το ακόμα πιο αλλόκοτο θέαμα των γήινων:
όλοι ντυμένοι στο εσωτερικό των αυτοκινήτων, να κρατούν
ένα κυκλικό όργανο καθορισμού πορείας και, περιστασιακά,
εξωβιολογικές συσκευές τηλεπικοινωνίας.

Έχω έρθει σε έναν πλανήτη όπου η πλέον ευφυής μορφή
ζωής είναι ακόμη αναγκασμένη να οδηγεί το δικό της όχημα...

Πρώτη φορά εκτιμούσα τα απλά και υπέροχα πράγματα
με τα οποία είχαμε μεγαλώσει εσείς κι εγώ. Το αέναο φως. Την
ομαλή, εναέρια κυκλοφορία. Την εξελιγμένη χλωρίδα. Τον ε-
μπλουτισμένο αέρα. Την απουσία καιρικών μεταβολών. Ω, κα-
λοί μου αναγνώστες, δεν έχετε ιδέα πόσο τυχεροί είμαστε!

Τα οχήματα ενεργοποιούσαν υψίσυχνες κόνες καθώς με
προσπερνούσαν. Από τα παράθυρα με κοιτούσαν πρόσωπα με
μάτια και στόματα διάπλατα ανοιχτά. Ειλικρινά δεν καταλά-
βαινα -ήμουν το ίδιο άσχημος μ' εκείνους. Για ποιον λόγο ξε-
χωρίζα; Τι έκανα λάθος; Ίσως επειδή δεν ήμουν μέσα σε κά-
ποιο όχημα. Ίσως πάλι επειδή δεν φορούσα ρούχα. Η νύχτα
ήταν σίγουρα κρύα, όμως ήταν δυνατόν η αιτία να είναι κάτι
τόσο ασήμαντο όσο η έλλειψη τεχνητής σωματικής κάλυψης;
Όχι, δεν μπορεί να ήταν κάτι τόσο απλό.

Κοίταξα ψηλά στον ουρανό.

Πλέον είχα ενδείξεις ύπαρξης σελήνης, κρυμμένης πίσω από
λεπτά σύννεφα. Έμοιαζε να με παρατηρεί κι εκείνη το ίδιο σο-
καρισμένη. Ωστόσο, τα άστρα παρέμεναν καλυμμένα, εκτός ο-
πτικού πεδίου. Ήθελα να τα δω. Να αισθανθώ τη θαλπωρή τους.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, υπήρχε μεγάλη πιθανότητα
να βρέξει. Σιχαίνομαι τη βροχή. Σε μένα, όπως και στους πε-
ρισσότερους από σας που κατοικείτε σε θόλους, η βροχή προ-
καλεί τρόπον σχεδόν μυθικών διαστάσεων. Έπρεπε να ανακα-
λύψω ό,τι έψαχνα πριν ανοίξουν οι ουρανοί.

Μπροστά μου υπήρχε μια ορθογώνια αλουμινένια πινακί-
δα. Τα ουσιαστικά χωρίς τα συμφραζόμενα δυσκολεύουν πά-

ντοτε όποιον μαθαίνει ξένες γλώσσες, όμως το βέλος έδειχνε προς μία μόνο κατεύθυνση, την οποία και ακολούθησα.

Οι γήινοι συνέχιζαν να κατεβάζουν τα παράθυρα και να μου φωνάζουν διάφορα, μες στη φασαρία των μηχανών τους. Κάποιες φορές η ενέργειά τους έμοιαζε καλοπροαίρετη καθώς έφτυναν στοματικό υγρό προς το μέρος μου, θυμίζοντας τα ορμινούρκ. Έφτυνα κι εγώ, λοιπόν, φιλικά με τη σειρά μου, προσπαθώντας να πετύχω τα ταχέως κινούμενα πρόσωπά τους. Η πράξη αυτή έμοιαζε να προκαλεί ακόμα περισσότερες αντιδράσεις, προσπάθησα όμως να αγνοήσω το γεγονός.

Σύντομα, είπα μέσα μου, θα καταλάβαινα την πραγματική σημασία του προφερόμενου με έντονη φωνή χαιρετισμού «Παλιομαλάκα, τσακίσου και φύγε απ' τον δρόμο γαμώτο σου.» Στο μεταξύ, συνέχισα να προχωράω, προσπέρασα την πινακίδα και αντίκρισα ένα φωτισμένο, αλλά ανησυχητικά ακίνητο κτήριο στην άκρη του δρόμου.

Εκεί θα πάω, είπα μέσα μου. Εκεί θα πάω να ψάξω για απαντήσεις.

Texaco

Το κτήριο έφερε την ονομασία «Texaco». Έλαμπε μέσα στη νύχτα, σε φριχτή ακινησία, λες και περίμενε να ζωντανέψει.

Πλησιάζοντας αντιλήφθηκα ότι επρόκειτο για κάποιου είδους σταθμό ανεφοδιασμού. Κάτω από ένα υπόστεγο, δίπλα σε συστήματα παροχής καυσίμων που έμοιαζαν απλοϊκά, ήταν παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ήταν, επομένως, προφανές: τα αυτοκίνητα δεν μπορούσαν να κάνουν το παραμικρό μόνα τους. Ουσιαστικά ήταν εγκεφαλικά νεκρά, αν δηλαδή διέθεταν εγκέφαλο.

Οι γήινοι που εφοδίαζαν με καύσιμα τα οχήματά τους με παρατηρούσαν καθώς έμπαιναν μέσα. Προσπάθησα να φανώ όσο το δυνατόν πιο ευγενικός –λαμβάνοντας υπόψη το περιορισμένο λεξιλόγιό μου– και έφτυσα μια γερή ποσότητα σάλιου προς την πλευρά τους.

Μπήκα στο κτήριο. Πίσω από τον πάγκο υπήρχε ένας ντυμένος γήινος. Αντί για μαλλιά στο πάνω μέρος της κεφαλής, οι τρίχες κάλυπταν το κάτω μέρος του προσώπου. Το σώμα του ήταν πιο σφαιρικό από άλλων γήινων, άρα ήταν οριακά πιο εμφανίσιμος. Από την οσμή του εξανοϊκού οξέος και της ανδροστερόνης κατάλαβα ότι η προσωπική υγιεινή δεν ανήκε στις προτεραιότητές του. Παρατήρησε τα (ομολογουμένως ενοχλητικά) γεννητικά μου όργανα και στη συνέχεια πίεσε κάτι πίσω από τον πάγκο. Έφτυσα, αλλά ο χαιρετισμός έμεινε αναπάντητος. Ίσως είχα παρεξηγήσει τα σχετικά με το φτύσιμο.

Όλη εκείνη η αποβολή σάλιου είχε ως αποτέλεσμα να διψάσω, γι' αυτό και πήγα στη μονάδα ψύξης που βούιζε και ήταν γεμάτη κυλινδρικά αντικείμενα με έντονα χρώματα. Έπιασα ένα και το άνοιξα. Ένα κουτάκι με υγρό που έγραφε «Diet Coke». Η γεύση ήταν εξαιρετικά γλυκιά, με ένα ίχνος φωσφορικού οξέος. Σκέτη αηδία. Πετάχτηκε ορμητικά από το στόμα μου σχεδόν αμέσως μόλις μπήκε. Έσπευσα να καταναλώσω κάτι άλλο. Κάτι φαγώσιμο σε συνθετικό περιτύλιγμα. Όπως θα ανακάλυπτα αργότερα, ο πλανήτης αυτός είναι γεμάτος πράγματα κρυμμένα σε άλλα πράγματα. Τρόφιμα σε συσκευασίες. Σώματα σε ρούχα. Περιφρόνηση σε χαμόγελα. Τα πάντα αποκρύπτονταν. Αυτό που έτρωγα έφερε την ονομασία «Mars». Κατάφερα να το σπρώξω λίγο παρακάτω στον λαιμό μου, μόνο και μόνο για να μου προξενήσει ένα αίσθημα πνιγμού. Έκλεισα την πόρτα και είδα μια συσκευασία με τις λέξεις «Pringles» και «Barbecue». Την άνοιξα και άρχισα να τρώω. Η γεύση ήταν ανεκτή –θύμιζε λιγάκι τα κέικ-σορπ– και έχωσα στο στόμα μου όσα περισσότερα απ' αυτά μπορούσα. Προσπάθησα να θυμηθώ την τελευταία φορά που είχα ταΐσει τον εαυτό μου, χωρίς βοήθεια. Ευλικρινά δεν μπορούσα. Σίγουρα όχι μετά τη νηπιακή ηλικία.

«Αυτό που κάνεις δεν επιτρέπεται. Δεν μπορείς να τρως έτσι απλά. Πρέπει πρώτα να πληρώσεις.»

Ο άντρας πίσω από τον πάγκο μού μιλούσε. Συνέχιζα να μην καταλαβαίνω τι έλεγε, όμως από την ένταση και την ηχητική συχνότητα ένιωθα ότι δεν ήταν κάτι καλό. Επίσης, παρατήρησα ότι το δέρμα του –στα σημεία του προσώπου όπου ήταν ορατό– άλλαζε χρώμα.

Πρόσεξα τον φωτισμό πάνω από το κεφάλι μου και ανοιγόκλεισα τα μάτια.

Κάλυψα το στόμα με το χέρι μου και έβγαλα έναν ήχο. Κατόπιν το τέντωσα και προσπάθησα να βγάλω τον ίδιο ήχο, παρατηρώντας τη διαφορά.

Ανακουφίστηκα διαπιστώνοντας ότι, ακόμα και στην πλέ-
ον απομακρυσμένη γωνιά του σύμπαντος, οι νόμοι της ακου-
στικής και της οπτικής εξακολουθούν να ισχύουν, αν και οφεί-
λω να επισημάνω ότι εδώ έμοιαζαν όλα λίγο πιο άτονα.

Υπήρχαν ράφια γεμάτα «περιοδικά», όπως θα ανακάλυ-
πτα σύντομα ότι ονομάζονται, και σε όλα σχεδόν φιγουράριζαν
πρόσωπα με παρόμοια χαμόγελα στην μπροστινή όψη. Είκοσι
έξι μύτες. Πενήντα δύο μάτια. Το θέαμα ήταν τρομακτικό.

Έπιασα ένα από τα περιοδικά, τη στιγμή που ο άντρας σή-
κωνε το τηλέφωνο.

Στη Γη, τα μέσα ενημέρωσης παραμένουν εγκλωβισμένα
στην εποχή πριν από την ανακάλυψη της κάψουλας και τα πε-
ρισσότερα διαβάζονται με τη χρήση ηλεκτρονικών συσκευών ή
σε έντυπη μορφή σε ένα λεπτό, χημικά πολτοποιημένο υλικό
που παράγεται από τα δέντρα και είναι γνωστό ως χαρτί. Τα
περιοδικά είναι ιδιαίτερα δημοφιλή, παρόλο που κανένας γήι-
νος δεν αισθάνεται καλύτερα μετά την ανάγνωσή τους. Πράγ-
ματι, βασικός στόχος τους είναι η δημιουργία αισθήματος κα-
τωτερότητας στον αναγνώστη, ο οποίος νιώθει έτσι την ανά-
γκη να αγοράσει κάτι, όπως και κάνει τελικά, νιώθοντας κατό-
πιν ακόμα χειρότερα, με αποτέλεσμα να χρειάζεται κάποιο άλ-
λο περιοδικό για να δει τι μπορεί να αγοράσει στη συνέχεια.
Πρόκειται για ένα σπιράλ διαρκούς δυστυχίας που φέρει την
ονομασία «καπιταλισμός» και είναι πραγματικά δημοφιλές. Η
έκδοση που κρατούσα είχε τον τίτλο *Cosmopolitan*, και συνει-
δητοποίησα ότι –αν μη τι άλλο– θα με βοηθούσε να κατανοή-
σω τη γλώσσα.

Δεν χρειάστηκα πολλή ώρα. Οι γραπτές γήινες γλώσσες εί-
ναι εξωφρενικά απλές, καθώς αποτελούνται σχεδόν αποκλει-
στικά από λέξεις. Στο τέλος του πρώτου άρθρου είχα ενσωμα-
τώσει ήδη όλη τη γραπτή γλώσσα, μαθαίνοντας συν τοις άλ-
λοις για το άγγιγμα που μπορεί να απογειώσει τη διάθεση
–αλλά και τη σχέση σου. Επίσης οι οργανισμοί, όπως αντιλή-

φθηκα, ήταν μεγάλο πράγμα. Φαίνεται πως στη Γη οι οργανισμοί είχαν την πλέον εξέχουσα θέση στη ζωή. Ίσως ήταν το μοναδικό νόημα στον πλανήτη. Σκοπός των γήινων ήταν απλώς η συνεχής ενημέρωση σχετικά με τον οργανισμό. Μερικά δευτερόλεπτα φυγής από το σκοτάδι που τους περιέβαλλε.

Ωστόσο, ανάγνωση δεν σήμαινε και ομιλία, και έτσι ο νέος φωνητικός εξοπλισμός μου παρέμενε εκεί, στο στόμα και στον λαιμό μου, σαν επιπλέον τροφή που δεν ήξερα πώς να την καταπιώ.

Επέστρεψα το περιοδικό στο ράφι. Δίπλα στην προθήκη υπήρχε μια κατακόρυφη, κατοπτρική μεταλλική επιφάνεια, που μου επέτρεψε να δω φευγαλέα ένα μέρος του εαυτού μου. Είχα κι εγώ προεξέχουσα μύτη. Και χείλη. Μαλλιά. Αυτιά. Υπερβολικά πολλές προεξοχές. Δες και με είχαν γυρίσει τα μέσα έξω. Συν ένα μεγάλο εξόγκωμα στο μέσον του λαιμού. Και πολύ παχιά φρύδια.

Ξαφνικά θυμήθηκα μια πληροφορία, ανάμνηση απ' αυτά που μου είχαν πει οι Διαχειριστές μου. *Καθηγητής Άντριου Μάρτιν.*

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά ταχύτερα. Ένα κύμα πανικού με πλημμύρισε. Αυτό ήμουν πλέον. Αυτό είχα γίνει. Προσπάθησα να καθησυχάσω τον εαυτό μου και του υπενθύμισα ότι ήταν κάτι προσωρινό.

Στη βάση της προθήκης με τα περιοδικά υπήρχαν και μερικές εφημερίδες. Είχαν φωτογραφίες με ακόμα περισσότερα χαμογελαστά πρόσωπα, καθώς και ορισμένες άλλες με πτώματα πεσμένα μπροστά σε κατεστραμμένα κτήρια. Δίπλα στις εφημερίδες υπήρχαν λίγοι χάρτες. Μεταξύ αυτών και ο *Οδικός χάρτης των Βρετανικών Νήσων*. Ίσως βρισκόμουν στις Βρετανικές Νήσους. Πήρα τον χάρτη και επιχείρησα να βγω από το κτήριο.

Ο άντρας έκλεισε το τηλέφωνο.

Η πόρτα ήταν κλειδωμένη.



«Γνωρίζω πως ορισμένοι από σας που διαβάσετε αυτό
το κείμενο είστε πεπεισμένοι ότι οι γήινοι αποτελούν μύθο, όμως
βρίσκομαι εδώ για να δηλώσω πως όντως υφίστανται. Για όσους το αγνοούν,
οι γήινοι είναι υπαρκτές δίποδες μορφές ζωής μέσης ευφυΐας, που διάγουν έναν
σε μεγάλο βαθμό παραπλανημένο βίο, σε έναν μικρό, κατακλυσμένο από νερό
πλανήτη, σε μια ιδιαίτερα μοναχική γωνιά του σύμπαντος.»

Ο βραβευμένος συγγραφέας του μπεστ σέλερ *The Radleys* επιστρέφει με ένα μυθιστόρημα
για το οποίο κοινό και κριτικοί συμφωνούν πως πρόκειται για ένα εξαιρετικό βιβλίο, μια
αστεία και συγκινητική μαύρη κωμωδία. Οι πρώτες εντυπώσεις του ήρωα και αφηγητή, ενός
εξωγήινου επισκέπτη που έχει έρθει στη Γη με συγκεκριμένη αποστολή, είναι κάθε άλλο
παρά θετικές για το είδος που δεσπόζει στον πλανήτη. Τον τρομάζει η όψη των ανθρώπων,
αηδιάζει με αυτά που τρώνε και απεχθάνεται την έμφυτη ροπή τους προς τη βία.

Έχοντας πάρει τη μορφή του καθηγητή Άντριου Μάρτιν του Πανεπιστημίου Κέιμπριτζ,
ο επισκέπτης βιάζεται να ολοκληρώσει το έργο που του έχει ανατεθεί —να καταστρέψει
κάθε απόδειξη της μεγάλης ανακάλυψης του καθηγητή Μάρτιν, της επίλυσης της Υπόθεσης
Ρίμαν, ενός από τους μεγαλύτερους γρίφους των μαθηματικών, και να σκοτώσει όλους
όσους γνωρίζουν γι' αυτή— ώστε να επιστρέψει το συντομότερο «σπίτι του», στον
ουτοπικό κόσμο όπου οι πάντες απολαμβάνουν την αθανασία και την άπειρη γνώση.

Ως καθηγητής Μάρτιν θα πιει κρασί, θα διαβάσει ποίηση, θα ακούσει ροκ μουσική, και
θα διαπιστώσει ότι, περιέργως, τα πρόχειρα σάντουιτς είναι πολύ ωραία τροφή. Αργά-αργά,
με τρόπο απρόσμενο γι' αυτόν, ζώντας με την οικογένεια του καθηγητή και μαζεύοντας τα
κομμάτια της τσακισμένης προσωπικής ζωής του, θα αρχίσει να διακρίνει σημάδια ελπίδας
και ομορφιάς στις στέλειες των γήινων και να αμφισβητεί την αποστολή που
τον έφερε σε αυτόν τον πλανήτη...

Μια απίστευτη ιστορία για την ανθρώπινη φύση και τις μικρές χαρές
που κρύβονται στις μπερδεμένες και προβληματικές ζωές των ανθρώπων.

Μια ιστορία αστεία, συγκινητική και εξόχως εθιστική που επιχειρεί να
εξερευνήσει ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια της φύσης: εμάς, τους γήινους.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Αρρίστης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-608-4

